

кедония, въ злоупотрѣбления по управлението ѝ. Сжда, съставенъ отъ сжщо такива клевети на Силла, оправдалъ Долабелла, но общественото мнѣние прѣвзнесло Цезаря за смѣлостта, патриотизма и бляскавото му краснорѣчие. Насърденъ отъ това, Цезарь обвинилъ нѣкого-си Антония Гибридъ въ туй, че той, като началствувалъ единъ отрядъ конница, извършилъ грабежи въ нѣкои части на Гърция, когато Силла се връщалъ отъ Азия. Обвинения биль тѣй сжщо оправданъ, но популярността на Цезаря станала още по голѣма. Слѣдъ това, Цезарь защищавалъ още нѣколко угнетени гърци, съ което заслужилъ благодарността на всички гърци въ Римъ, мнѣнието на които имало за него голѣма тежестъ и влияние.

Обаче, въпрѣки спечелената отъ него слава на публиченъ ораторъ, Цезарь, рѣшенъ да остане чуждъ въ смуветѣ на Римъ и Италия, прѣдпочелъ отново да се отгѣгли временно и отишълъ (въ 76 г.) въ Родось да се усвършенствува въ наукитѣ, тѣй като този градъ, подобно на Александрия, биль въ това време центръ на наукитѣ, мѣстосѣдалище на най знаменититѣ философи и школа за най виднитѣ младежи. Но на пхтя по морето за Родось, близо до едно отъ Спорадскитѣ островчета, Фармакуза, Цезарь биль хванатъ въ плѣнъ отъ морскитѣ разбойници. Тѣ му поискали 20 таланта (около 100.000 лева). Той имъ се присмѣлъ за тѣзи малка сума и имъ казалъ, че ще имъ даде 50 таланта, които и ис-

пратилъ слугата си да земе отъ близкитѣ градове. А въ туй време той прѣкаралъ 40 дни въ ескадрата на разбойниците и имъ внушилъ такова уважение и даже страхъ къмъ него, че, по думитѣ на Плутарха, изглѣждало да биль по скоро тѣхенъ царь, отколкото плѣнникъ, и, шегувайки се, казвалъ имъ, че, еднѣжъ да се освободи, всичкитѣ ще ги распне на кръсть! — Като получилъ и имъ заплатилъ общанитѣ пари, той излѣзълъ на брѣга и веднага приготвилъ кораби, нападналъ изненадано разбойниците, взелъ паритѣ си и всичката имъ плячка, а самитѣ тѣхъ прѣдалъ на проконсула на Азия Силана. Но понеже Силанъ искалъ да ги продаде, а не да ги накаже съ смъртъ, не ги приелъ, и тогава Цезарь отишълъ въ Перга и тамъ дѣйствително ги распналъ на кръсть.

Слѣдъ туй той отишълъ въ Родось за да се ползува отъ учението на Аполлония Молона, единъ отъ най знаменититѣ учители по краснорѣчието въ него време. Но наскоро поновената отъ Митридата въ Мала Азия война противъ римлянитѣ и движението му къмъ Кизикъ подбудила Цезаря да напусне учебнитѣ си занятия и да отиде въ провинцията Азия. Като събралъ тукъ на своя смѣтка войски, той исплдилъ отъ тѣзи провинция Митридатова управителъ и удържалъ въ покорность тѣзи градове, които били съмнителни или се колебаали въ вѣрността си къмъ римлянитѣ.

§ 15.

Цезарь въ общественни звания. (74—60).

Между това приятелитѣ на Цезаря въ Римъ сполучили да го назначатъ главенъ жрецъ (pontifex).

Това го накарало да отиде въ Римъ, но отъ страхъ да не испадне пакъ въ ржцѣтъ на разбойниците, той